

[Melchior]

finde en ordening, der kunne tilfredsstille alle. Måske kan man sige, at det så i stedet for er lykkedes at finde en ordening, der tilfredsstiller ingen. LO-formandens ord om, at han i hvert fald er tilfreds, må nok antages at have et betydeligt taktisk indhold.

Hvis nogen kommer med et resultat, der gør ingen tilfredse, vil man ofte sige, at det er måske, fordi det er en god mellemproportional mellem alle kravene, men det er nok en lovlig nem måde at slippe om ved det på.

Imidlertid skal regeringen have ros for to ting. Nr. 1, at den evnede at holde sammen. Ikke fordi SV-regeringen set med CD-øjne er en meget lykkelig konstruktion, og dens samlede præstationer i nu ca. 7 måneder har ikke kunnet overbevise selv velvillige iagttagere om, at den har en målsætning eller en ydeevne, som er iøjnefaldende. Man får efterhånden tvivl om, at regeringen selv kender sit eget mål, bortset fra visse utopier.

Den anden omgang ros gælder den omstændighed, at der ikke bliver storkonflikt. Dette er i sig selv af betydelig værdi såvel økonomisk som psykologisk. CD hører ganske vist ikke til dem, der mente, at en storkonflikt måtte undgås for enhver pris. Tidligere erfaringer med omfattende strejker her ved forårstide har ikke påpeget, at noget sådant kaster Danmark aldeles omkuld. Jeg synes heller ikke, at statsministeren, som han gjorde i radioen i går, burde harcelere over for Arbejdsgiverforeningen, fordi denne har givet udtryk for, at en konflikt måske havde været at foretrække. En ting er, at man er absolut modstander af mange vilde overenskomststridige konflikter, en anden ting er, at man kan mene, at der efter et forhandlings-sammenbrud og efter en regelret opsigelse af overenskomster godt kan være mentalhygiejnisk god mening i, at arbejdskampens yderste middel kommer til anvendelse. I hvert fald kan statsministeren formodentlig ikke være den, der mener, at dette våben i arbejdskampen for al fremtid skulle være uanvendeligt. Alligevel må det afgjort erkendes at være en fordel for Danmarks samlede situation, at vi nu får ro på arbejdsmarkedet. Denne fordel kan bære igennem en god del af den kritik, som der i øvrigt er anledning til at fremsætte.

Der har været visse spekulationer over, hvilken stilling CD ville tage til det foreliggende lovkompleks. Har CD ikke én gang

for alle givet fribrev, udspændt et sikkerhedsnet, har man spurgt. Og nogle kommentatorer har i de sidste dage indkasseret CDs mandater på forhånd på regeringens vegne. Dette kan kun skyldes dårlig hukommelse eller bevidst fordrejelse. Det, CD sagde i fjor efterår, og som jeg gerne vil gentage her, er, at vi prioriterer stabilitet i samfundet meget højt. Vi synes ikke, at et civiliseret land skal skifte regering hver tredje måned eller hvert halve år. Da statsministeren i fjor var meget trængt, ikke mindst af et antal af sit eget partis medlemmer på venstrefløj, lod vi ham derfor vide, at vi ikke ville tillade en for stærk venstrefløj i dansk politik at forene sig om at vælte en ny regering, inden denne havde haft rimelig tid til at finde sine egne ben og vise, om den kunne leve op til sine intentioner. Men nu er socialdemokratiets venstrefløj tilsyneladende faldet til ro, og så har regeringen jo sit flertal hjemme og har ikke brug for at blive reddet. Det er ganske vist et noget flosset flertal, men Danmark er jo tidligere blevet regeret ved hjælp af et nordatlantisk mandat, hvorfor så ikke med et skævt smil acceptere, at det denne gang kan lade sig gøre ved hjælp af et delvis spansk mandat?

CD føler som samfunds bærende midterparti et betydeligt ansvar for at medvirke til at hale et flertal hjem, når et sådant mangler – der skal jo regeres – men vi føler ingen trang til at bringe overflødige ofre og give afkald på vore oprigtigste synspunkter, når regeringen dels kan selv, dels og især slet ikke inviterer os med til at drøfte, hvordan en situation kan klares.

De ting, der nu ligger på bordet, er så vidtrækkende, at det ville være af værdi, dersom regeringen kunne samle et væsentlig bredere flertal, end den selv råder over. Men den har åbenbart ikke selv vurderet det sådan; ellers havde man nok i tide indbudt nogle flere mandater til at få indflydelse. Nu er det i hvert fald i sidste stund, hvis det skal lykkes. Ikke mindst arbejdsministeren skal vise en betydelig smidighed, dersom det under den knapt tilmålte tid til udvalgsarbejdet skal lykkes at give indrømmelser, der kan skabe mulighed for 100, 110, 115 mandater i stedet for de pauvre 89.

Som forsøg på en eventuel åbning vil jeg gerne nævne spørgsmålet om, hvordan arbejdsløshedsdaggpengene vil udvikle sig i den